

Forfatter: Knudsen-Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Folk

Citation: Knudsen-Hjortø, Knud: "Folk", i Knudsen-Hjortø, Knud: *Folk*, 1903, s. 28. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_03-shoot-idm140364984874096/facsimile.pdf (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Folk

SKOLEBESTYRER Hørslev sad inde på »Dania» og nød sin eftermiddagskaffe. Hovedstadsavisen havde han læst, nu så han sig om efter noget mere underholdning. På et bord i den ene ende af lokalet havde den forsynlige vært lagt en årgang af »Frem» i samlemapper, for at kunderne ikke skulde mangle en sund og rigelig underholdning; desuden var der de sidste numre af de to lokale blade, som for tiden skændtes om, hvorvidt »Sandøre Avis» virkelig havde fire hundrede og halvtredsindstyve abonnenter; »Sandøre Folkeblad» erklærede nemlig dette tal for uforskammet praleri. Hørslev bemærkede sig de stridende parter og gik tilbage til sin kaffe. For den, hvis hjærne er anstrængt af seks timers undervisning, er det ganske forfriskende at studere sådan en lommeudgave af en avisfejle. Der er intet oprivende eller blot irriterende i at betragte den miniature-øndskab, der udfoldes; det er som at se på to små, hidsige hankyllinger, der med deres spæde næb søger at rykke de knap nok synlige fjer af hinandens hoved, og man indser ganske naturligt den lov, at jo mindre det hidsige objekt er, des mere komisk er det; omvendt, jo større, des mere alvorligt. —

På gaden var der stille som i en tom lejlighed. En enkelt gang satte to læredrengene et par af disse vidunderlige træsko i bevægelse, som man kan begynde at

høre oppe på rådhuspladsen, og som først slipper ens øre på jordvejen i den anden ende af byen. Lejlighedsvis hørtes et goddag, et råb kastedes over gaden, en vittighed sendtes ud gennem et vindu; een stod stille og talte med hørilig anstrængelse, rimeligvis fordi han måtte lægge hodet tilbage og snakke opad. Et par nye støvler knirkede forbi, hver anden gang sekunderede af en dupsko. Bogholder Linds grin kom forbi, det fulgtes med en ung piges latter. »De kan tro, han fik skrubasje,« hører man; derefter langt, til sidst hændende dobbeltgrin. Og så dyb stilhed, der igen hakkes i små stumper af borgerskolens børn, der slipper. Drengenes latter lik Hørslev til at vende sig om. Foran hele skaren gik en hund, der øjensynlig trængte til at sætte sig, men den fik ikke lov. Hver gang den blev jaget op, så den med et smærteligt blik på sine forfølgere, løb nogle skridt, samlede benene og satte sig på ny til rette med et tilfreds udtryk i sit fjæs, som om den tænkte: Se så! Men straks var de der igen. Sådant gik det et stykke op ad gaden, indtil de fleste drenge var forsvundet ind gennem porte og døre, så listede hunden stille ned ad en smøge og forsvandt.

En handelsrejsende kommer buldrende ind med myndig tyngelse i sine tråd, værten bagefter. De sætter sig og rafter om en genstand. Tændstikker spadserer længe frem og tilbage, indtil det hele beror på een pind. Værten damper lyseblåt af spænding, da han tar bageret af: 662. Men den rejsende slår pas tre og slipper en knagende latter løs. »To whiskyer,« siger han og lægger hodet tilbage, så nakkeflæsket pølser ud over flip og frakkekrave; læberne ligger halv udkrængede om sigaren, ligesom en kautsjukbøsning. Mellem sigaren og det rundelige mundkød presser han en historie frem om sadelmager Jensen, der krøb hjem på alle fire, krassede på døren som en hund, og blev taet i nakken og slæbt ind af sin kone. De